

Arrest

nr. 133 830 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en van de kennisgeving van de voormelde beslissing daterend van 19 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 23 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 april 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}) ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 97 953 van 27 februari 2013 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2012.

Op 28 april 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 juni 2012 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Bij arrest nr. 88 549 van 28 september 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 juni 2012 werd op 7 januari 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Ten aanzien van de verzoekende partij werd op 5 februari 2013 door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 22 februari 2013 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 februari 2013, werd op 11 oktober 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 11 oktober 2013 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13^{sexies}). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 20 december 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2014 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 20 december 2013 zonder voorwerp bevonden door de verwerende partij. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 27 februari 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre gericht tegen de akte van kennisgeving

De verzoekende partij dient haar beroep onder meer in tegen *“de betekening d.d. 19 maart 2014 door de verwerende partij van de beslissing van 27 februari 2014 van de tweede verwerende partij”*.

Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat de verzoekende partij in haar middel afwisselend aangeeft dat deze betekening de kennisgeving betreft van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, dan wel dat het de kennisgeving betreft van het inreisverbod.

Uit nazicht van de lijst van overtuigingsstukken gevoegd bij het verzoekschrift en van het administratief dossier, blijkt dat de betrokken kennisgeving betrekking heeft op de beslissing van de verwerende partij van 27 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad dient op te merken dat om ontvankelijk te zijn een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad wordt ingesteld, gericht dient te zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bepaalde rechtstoestand, dan wel zodanige wijzigingen te beletten (*cf.* J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

De Raad wijst erop dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling is met als doel de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. De kennisgeving heeft slechts als gevolg dat ze vanaf dan tegenwerpelijk wordt aan de betrokkene en de beroepstermijn begint te lopen.

Een eventuele onregelmatigheid bij de kennisgeving heeft in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te beweren, geenszins de onwettigheid van de beslissing (bevel) zelf tot gevolg.

De betekening van een beslissing is van belang voor het ingaan van de beroepstermijn. *In casu* maakt het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2014 echter niet het voorwerp uit van huidig beroep.

Het voorwerp van het door de verzoekende partij ingediende beroep beperkt zich aldus tot de beslissing van de verwerende partij van 27 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Dit beroep werd tijdig ingediend.

Het beroep tegen de akte van kennisgeving is onontvankelijk.

3. Over het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“II.2.1. Tweede verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen aanvraag ex. 9bis Vreemdelingenwet had mogen indienen aangezien er haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Verzoekende partij benadrukt vooreerst dat een beroep tegen dit inreisverbod werd ingediend dd. 24 december 2013 bij Uw Raad en dat dit op heden nog steeds hangende is.

Verzoekende partij maakt aldus het nodige voorbehoud: mocht het inreisverbod door Uw Raad vernietigd worden, dan dient de beslissing ex. art. 9bis Vreemdelingenwet sowieso tevens te worden vernietigd, aangezien deze net op dat inreisverbod gebaseerd is.

II.2.2. Bovendien vindt de motivering van verzoekende partij geen enkele basis in artikel 9bis Vreemdelingenwet:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

II.2.3. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.4. Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke voorwaarden de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

Nergens in artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt gesteld dat een inreisverbod of eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten het bestaan van buitengewone omstandigheden uitsluit.

Ook het feit dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd is dus geheel naast de kwestie.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet is voor de Staatssecretaris juist een beleidsinstrument bij uitstek om – meestal- de irreguliere verblijfsstatus van ‘illegalen’ te ‘regulariseren’.

Geen enkele persoon in illegaal verblijf heeft in principe immers het recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Dat is juist meestal de reden waarom een aanvraag tot humanitaire regularisatie wordt ingediend.

II.2.5. De motivering van de bestreden beslissing raakt kant noch wal en is dus niet deugdelijk.

In die zin vormt zij aldus een schending van materiële motiveringsverplichting.

Aangezien de motivering van de bestreden beslissing geen basis vindt in artikel 9bis Vreemdelingenwet, vormt zij tevens een schending van datzelfde artikel.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij laat uitschijnen, wordt niet verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als rechtsgrond voor de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp is en baseert zich hierbij op de artikelen 7, lid 1, 12° en 74/12 van de vreemdelingenwet. Als reden voor de beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij onder inreisverbod staat voor een periode van drie jaar; dat overeenkomstig artikel 7, lid 1, 12° de verzoekende partij zich niet op het Belgisch grondgebied mag bevinden; dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en dat overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod dient te worden gevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf bestaat. De verwerende partij stipt aan dat de verzoekende partij zal moeten terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf wil zij een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen en dat zolang er geen positief antwoord is de verzoekende partij zich niet op het Belgisch grondgebied mag bevinden.

De verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het hele betoog dat hierop is gebaseerd, is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad er op dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Tevens dient te worden aangestipt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van haar beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 11 oktober 2013 een inreisverbod werd genomen ten aanzien van de verzoekende partij. Zoals de verzoekende partij aanstipt, heeft zij weliswaar een beroep ingediend tegen dit inreisverbod, doch zulks neemt niet weg dat het inreisverbod van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Ingevolge het “*privilège du préalable*” werd dit inreisverbod vermoed in overeenstemming te zijn met de wet en kon de verwerende partij zich op dit inreisverbod baseren om op wettige wijze vast te stellen dat de verzoekende partij geen recht had om zich op het Belgische grondgebied te begeven gedurende de opgelegde termijn van dit inreisverbod om de redenen aangegeven in de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij inmiddels het grondgebied van het Rijk heeft verlaten. Ze is immers vrijwillig naar haar land van herkomst teruggekeerd, zodat zij geen enkel belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Nu het inreisverbod echter werd vernietigd, staat het haar vrij om vanuit haar land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU